

РЕШЕНИЕ

№ 3294

гр. София, 18.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 58 състав,
в публично заседание на 16.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **1561** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Н. Г. К., с адрес в [населено място] срещу Заповед № РА-30-542/10.12.2020г. на главния архитект на Столична община /СО/.

С жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна поради издаването ѝ при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби, неправилно тълкуване на закона и несъответствие с неговата цел и е необоснована. Сочи се, че актът не е мотивиран, че е постановен при неизяснена фактическа обстановка и че в заповедта липсва правна квалификация и индивидуализация на адресата на акта, което възпрепятства правото на защита. Възражава се срещу неуведомяването на жалбоподателя за датата и часа на извършване на проверка на обекта и се твърди, че възражение не е подадено срещу констативния акт, тъй като връченото копие било нечетливо.

Застъпва се становище, че обектът е „преместваем обект“, закрепен временно върху терена, а не „строеж“ и че е изграден преди 1986г. от Г. Н. К. – баща на жалбоподателя с цел отглеждане на животни, а земята върху която е построен е собственост на Н. Й., съгласно Решение №4336/28.02.2007г. на ОСЗГ [община]. Сочи се, че споменатото в заповедта мероприятие за озеленяване е отменено с нормативен акт - Закона за устройството и застрояването на Столична община /ЗУЗСО/ и съгласно графичната част на ЗУЗСО процесния терен е отреден за производствена територия.

Твърди се нарушаване на принципа по чл.6 от АПК и на целта на закона. Иска се

заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна и нищожна и на жалбоподателя да се присъдят разноски.

Ответникът чрез процесуален представител оспорва жалбата като неоснователна. Позовава се на заключението на съдебно-техническата експертиза /СТЕ/ и прави извод, че е налице незаконен строеж, по отношение на който е неприложима разпоредбата на §16 от ПЗР на ЗУТ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не участва в производството.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Административното производство по издаване на обжалвания акт е започнало на 01.10.2020г. с извършване на проверка и съставяне на Констативен акт /КА/ № 6-20/01.10.2020г. по реда на чл. 225а, ал.2 от ЗУТ от служители на отдел "ИИЕБ", СО, район „К.". Извършена е проверка на строеж „Метална скелетна конструкция със силози“, изпълнен в имот с идентификатор 68134.8400.945 по Кадастралната карта и кадастралните регистри /КККР/ на [населено място], УПИ за второстепенна улица, кв.42, м.“Л.“ по действащия регулационен план на [населено място], кв.Ч. и в имот с идентификатор 68134.8400.793 по КККР на [населено място], УПИ за озеленяване, кв.41, м.“Л.“ по действащия регулационен план на [населено място], кв.Ч.. Проверяващите установили, че имот с идентификатор 68134.8400.945 е собственост на Столична община и имот с идентификатор 68134.8400.793 е собственост на Столична община, че строежът е изпълнен от Н. К., който е посочен и като възложител.

В КА строежът е категоризиран, като шеста категория, съгласно чл.137, ал.1, т.6 от ЗУТ. Отразено е, че за строежа няма разрешение за строеж и одобрени строителни книжа. Посочено е още, че строежът представлява: метална скелетна конструкция с тръбни елементи на скелета и покрива с ламарини; приблизителни размери на конструкцията в план 19,00/20,00м. и средна височина 4,00м.; използва се за отглеждане на селскостопански животни, складиране на селскостопанска техника и силов.

Проверяващите въз основа на подписани от свидетели декларации приели, че строежът е построен през 2005г., в несъответствие с действащия ПУП-ПР одобрен със заповед № РД-09-020/07.02.1990г., поради което не попада в хипотезите на §127, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ и §16, ал.1 от ПР на ЗУТ.

В КА е инкорпорирана окомерна скица на разположението на обекта в имотите. Неразделна част от КА са: АОС №74, т.ІІ, рег. № 1615/24.01.2006г., извадка от ПУП-ПР, извадка от Г.-С., декларации и снимков материал.

Жалбоподателят или негов представител не е присъствал при извършване на проверката.

КА е съобщен на жалбоподателя лично на 12.10.2020г. чрез връчване на препис.

Представени са декларации, заверени от кмета на [населено място], с които лицата С. Ал.С., Б. Н. С., Н. Н. Д. и Л. Н. Д. са декларирали, че метална скелетна конструкция, находяща се в имоти с идентификатори 68134.8400.793 и 68134.8400.945 – общинска собственост, с адрес: [населено място], кв.Ч., м.Л. е построена през 2005г. от Н. К.. В административната преписка е приложен АОС №74, т.ІІ, рег. № 1615/24.01.2006г.

Срещу КА не е подадено възражение.

Въз основа на КА главният архитект на СО издал оспорената заповед, с която на

основание чл.225а, ал.1 във връзка с чл. 225, ал.2, т.2 от ЗУТ, наредил на Н. Г. К. да премахне незаконен строеж: „Метална скелетна конструкция със силози“, находящ се в поземлени имоти с идентификатори 68134.8400.945 и 68134.8400.793, по КККР [населено място], кв.Ч., район К., СО.

Заповедта е съобщена на жалбоподателя на 19.01.2021г.. Жалбата е подадена на 02.02.2021г.

Разпитана в съдебно заседание М. Н. М. – работеща за жалбоподателя К. свидетелства, че процесният обект не е масивно направен, състои се от метални колове и стари греди, като една част отгоре е закрыта с временни тенекии, а отдолу чакъл или сено, без да е бетонирано. Металните греди са закрепени на стоманени блокчета, ръчно изградени. Твърди, че обектът е видяла през 2007г., когато жалбоподателят е регистриран като земеделски производител, а по думите на бащата на жалбоподателя бил построен още през 1980-1990г. при развалянето на ТКЗС. Сочи, че от 2007г. се води счетоводство на жалбоподателя и всяко нещо се заприходява, но материали за обекта не са купувани. Според свидетелката имотът върху който е изграден обекта е на наследниците на Н. М..

За установяване на обстоятелствата по делото съдът прие съдебно-техническа експертиза /СТЕ/, изпълнена от вещото лице А. А..

В резултат на извършен оглед вещото лице е установило, че обектът представлява метален навес без ограждащи стени с два силоза. Изпълнен е от метална конструкция – колони, греди и ферми и с покритие от ЛТ ламарина, с размери в план мерен по външния контур при колоните – прикл.17,60/13,50м. и покривна площ от около 300 кв.м.. Металната конструкция е изпълнена със заварки, което я прави неразглобяема. Носещите колони на металния навес са трайно прикрепени към терена, тъй като има колони, на които стъпките им са бетонирани в бетоновата настилка. Процесният строеж е изграден в имоти с идентификатори 68134.8400.945 и 68134.8400.793 по КККР. Заключение е, че обектът представлява строеж и съобразно вида на конструкцията и начина на свързване на конструктивните елементи металният навес не би могъл да се премести без да загуби своята цялост.

Предвид представените декларации вещото лице приема, че строежът е изпълнен през 2005г. и че не съответства на предвижданията на действащия към този момент ПУП, одобрен със Заповед № РД-09-020/07.02.1990г., тъй като теренът върху, който е изграден строежът е отреден частично за улица и частично за УПИ за озеленяване в кв.41 по плана на м.„кв.Челопочене“ и за него са неприложими §16 от ПР на ЗУТ и §127, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ. Посочено е, че строежът е V категория, съгласно чл.137, ал.1, т.5 от ЗУТ и че за него не са открити строителни книжа.

Според заключението предвид вида на конструкцията и начина на свързване на конструктивните елементи, металният навес не би могъл да бъде преместен без да загуби своята цялост. При демонтаж навеса ще изгуби своята индивидуализация и няма да може да бъде монтиран на друго място в същия вид.

Вещото лице е посочило, че съгласно действащият ОУП на [населено място], приет с решение №697 от Протокол №51/19.11.2009г. и Решение №960/16.12.2009г. от Министерски съвет, имот с идентификатор 68134.606.2006 попада в устройствена зона „Пмс“ – Зона за застрояване с предприятия за високотехнологични производства, лаборатории, комплекси и сгради за учебна дейност и други и се допускат само производства, които не отделят вредности съгласно хигиенните изисквания за здравна защита на селищната среда. М..25% от УПИ е с висока дървесна растителност.

Поради оспорване на СТЕ, изпълнена от вещото лице А.А. по искане на процесуалния представител на жалбоподателя съдът допусна и прие повторна СТЕ, изпълнена от вещото лице П. Т.. При извършен оглед на 08.09.2022г. вещото лице установило следното: Процесният обект „Металната скелетна конструкция със силози" е стопанска постройка със селскостопанско предназначение и представлява Метален навес със силозно стопанство. Навесът е с размери в план, мерено по външния контур на колоните ~17,60м./ «13,50м., височини на колоните от пета колона до долен ръб надлъжни греди са «4.0м. и покривна площ от «238.0 кв.м.; Силозното стопанство е с размери в план «2.0 м. /«4.0м. Навесът е изграден от: вертикални носещи елементи-колони със сечение Ф120; покривна конструкция от: надлъжни греди със сечение Ф120; напречни греди/столици със сечение Ф120 и Ф50.; покривно покритие от ЛТ ламарина. Връзката между отделните конструктивни елементи и техните съединения е постигнато чрез съединително средство - заварки. Пряката връзка, реализирана чрез заваръчен шев е корава, която е опасен недостатък, тъй като е предпоставка за крехко разрушаване на съединението. / сн.ММ1,2,3/.Силозното стопанство е изградено от: носеща конструкция от горещо валцуван профил двойно Т30, Т15 и тръбни елементи с диаметър Ф120. / сн.Ш Ш 4,5/.Фундирането е изпълнено по следния начин:При навеса: Металните кръгли колони стъпват върху чашковидни стоманобетониви фундаменти с видима част с размери: 30см./30см. в долната част и 20см./20см. в горната част. Връзката на стъпките/петата на колоната и фундамента е корава. Вещото лице допуска, че металната планка, която се вижда върху горната част на чашковидния фундамент е закладна част /З.Ч./ и е заложена предварително в него и чрез заваръчен шев около колоната се осъществява връзката между колоните и фундаментите; / сн.Ш№6,7/.При огледа за експерта е било невъзможно да се установи дали това е целият фундамент или само горната част от стоманобетонив сглобяем/монолитен фундамент съответно с неговите размери, и неговото фундиране в дълбочина; При Силозното стопанство: долната носеща конструкция, която е изградена от горещо валцуван профил от двойно Т15, стъпва върху два стоманобетониви фундамента с видима част с размери 20см./ 15см./200см. При огледа за експерта е било невъзможно да се установи вида и начина на свързване на металната носеща конструкция и стоманобетонивите елементи. / сн.ШШ4,5/ . Посочено е, че навесът и силозното стопанство са надземни постройки и че процесният „строеж" „Метална скелетна конструкция със силози" представлява строеж по смисъла на § 5, т.38. от ДР на ЗУТ.

Като се позовава на гласните доказателства и на представените по делото четири декларации вещото лице приема, че строежът е построен през 2001г. / 2005г. Съгласно Регулационния и Застроителния план на кв. Ч., одобрени със заповед №РД-09-020/07.02.90г. , действащи по време на строителството /2001г. или 2005г./ на процесния строеж, кв. 41 е предвиден за озеленяване. Устройственият статут по общия градоустройствен план /ОГП/ действал до 2007г., одобрен с ПС №80/15.04.2002г. ПИ №68134.8400.945, представлява [улица]и ПИ №68134.8400.793 е част от кв.41, който е предвиден за озеленяване. Заключениеето е, че процесният строеж не съответства на предвижданията на действащите ПУП и ОГП към 2001г. / 2005г.

Според заключениеето съгласно начина на изграждане на носещата метална конструкция, начина на свързване на отделните конструктивни елементи, металният навес не би могъл да бъде преместен в пространството без да загуби своята цялост,

тъй като той е прикрепен към чашковидния фундамент по такъв начин, че неговото отделяне от нея е невъзможно, без да се разруши целостта на конструкцията на обекта. Начинът на изграждане на носещата метална конструкция създава невъзможност за цялостен скелет на металната конструкция на навеса и за невъзможност за цялостно монтиране и демонтиране на същия. При изграждането на „Металната скелетна конструкция със силози“ липсва модулност и възможност за транспортиране на отделни модули. Поради това според експерта процесният обект има характеристики на строеж, няма характер на преместваема конструкция, при демонтажа на металния навес, елементите на носещата метална конструкция ще бъдат срязани, тъй като същата е изпълнена чрез заварки и разчленена при демонтаж на отделни профили, от които е съставена. Тя ще загуби напълно своята индивидуализация и конструктивна носимоспособност. При преместване на металната конструкция би се изменила трайно субстанцията и начина на ползване на земята, от която се е отделила и върху която ще се поставя, тъй като е необходимо отделяне на носещата метална конструкция от фундаментите и тяхното премахване, и изграждане на нови фундаменти предшествано от изкопни дейности и полагане на подложен бетон за монтиране на „новата“ конструкция.

Констатациите в оспореното заключение представено от вещото лице А.А. съответстват на констатациите в повторното заключение, което не е оспорено от страните. Съдът изгради фактическата обстановка въз основа на всички доказателства по делото.

ПРАВНА СТРАНА

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е в законоустановения срок, срещу подлежащ на оспорване акт и от адресат на акта.

Като адресат на заповед за премахване на незаконен строеж може да бъде посочен както неговият извършител, така и неговият собственик и/или възложител, а така също и лицата, носители на вещни права върху имота, в който е изграден строежа. Това са и лицата, за чиято сметка се извършва принудителното премахване на строежа, съгласно разпоредбите на чл.225, ал.6 и чл.225а, ал.5 от ЗУТ. Компетентният административен орган разполага с оперативна самостоятелност да определи на кого от посочената категория лица да възложи задължението по премахване на констатиран незаконен строеж. В конкретния случай, административният орган е посочил за адресат на заповедта Н. К., в качеството му на изпълнител и възложител. Със събраните доказателства се установява, че строежът е изпълнен през 2005г. от Н.К.. Следователно адресат на заповедта е лице от кръга на посочените в чл.225а, ал.5 от ЗУТ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган, предвид разпоредбата на чл.225а, ал.1 от ЗУТ, представената заповед №СОА19-РД09-934/01.07.2019 г., с която на главния архитект на СО са делегирани правомощия на основание чл.225а, ал.1 от ЗУТ да издава заповеди за премахване на незаконни строежи по смисъла на чл.225, ал.2 от ЗУТ от четвърта до шеста категория или на части от тях на основание чл.225а, ал.1 от ЗУТ, предвид факта, че административният орган е определил строежа като V-та категория съгласно чл.137, ал.1, т.5 от ЗУТ. Категорията строеж се установява и с чл. 10 от Наредба № 1 от 2003 г..

Спазена е писмената форма. Посочени са правни и фактически основания. Не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Административният орган е събрал релевантни доказателства относно констатирания незаконен строеж. Фактите и обстоятелствата са точно установени, посочването им е коректно в административния акт и представлява гаранция за реализиране правото на защита на адресата на акта. Фактичката обстановка е изяснена, установени са в цялост всички обстоятелства от значение за случая – установен е изпълнителят на строежа и годината на извършването му. С оглед посочената година на изграждане на строежа, административният орган е извършил и дължимата преценка за търпимостта на строежа.

Неоснователни са аргументите за нарушено право на защита поради това, че жалбоподателят не е присъствал при извършване на проверката на 01.10.2020г. и при съставянето на КА и поради това, че му е връчено нечетливо копие на КА. Действително К. не е участвал в проверката, но на 12.10.2020г. лично му е връчен КА, в който е записано, че възражения по акта може да се подадат в 7-ем дневен срок. Жалбоподателят не се е възползвал от предоставената му възможност и не е подал възражение срещу КА. При получаването на преписа от КА, К. не е посочил, че преписът е нечетлив, поради което не може да се кредитира твърдението му, че не е подал възражение, защото преписът е бил нечетлив. Това твърдение не се доказва и с други доказателства.

С КА е установено съществуването на строежа, неговото местоположение и параметри. Констативният акт изрично е посочен в обжалваната заповед, с което констатациите по него са приобщени като фактически мотиви на заповедта. Действително е допуснато нарушение при определянето на категорията на строежа в констативния акт, но последното не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като производството е проведено по законоустановения ред. Видно от съдържанието на оспорената заповед административният орган е установил също така и годината на изграждане на строежа – 2005г., съгласно представените нотариално заверени декларации.

За установяване на годината на извършване на строежа по делото бяха събрани писмени и гласни доказателства, включително съдът допусна изслушване на две СТЕ. От всички събрани по делото доказателства може да се направи извод, че строежът е бил завършен към 2005г. Свидетелката М.М. има лични възприятия за строежа от 2007г., тъй като оттогава познава Н. К.. Показанията на свидетелката в частта за разказите на бащата на жалбоподателя относно годината на построяване на процесния обект съдът не кредитира. При установената конкуренция на първични и производни доказателства съдът даде вяра на отразените данни в четирите нотариално заверени декларации. При преценка на коментираните доказателства съдът взе предвид и че М. работи при жалбоподателя, а за лицата подали декларациите няма такива или други данни сочещи на по-близки или служебни отношения

Правилен е изводът на административния орган, че с оглед установения период на изграждане на металната скелетна конструкция са неприложими предпоставките за търпимост по § 127 от ПЗР на ЗУТ, както и тези по § 16, ал. 1-3 от ПР на ЗУТ. Този извод се обосновава с липсата на съответствие с предвижданията на действащия към този момент ПУП, одобрен със Заповед № РД-09-020/07.02.1990г., тъй като теренът върху, който е изграден строежа е отреден частично за улица и частично за УПИ за озеленяване в кв.41 по плана на м.“кв.Челопочене“.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че процесната постройка не представлява строеж. Строежи, по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. Тъй като изграденото на място представлява надземна постройка с метални кръгли колони стъпващи върху чашковидни стоманобетонени фундаменти, чиято връзка е корава и металният навес не би могъл да бъде преместен в пространството без да загуби своята цялост, то има характер на строеж и изграждането му изисква наличието на предварително одобрени строителни книжа. Определянето на обекта като строеж следва от реализираните на място строителни дейности по изпълнение на процесната сграда и от предназначението ѝ.

Процесният строеж не е преместваем обект по смисъла на чл.56, ал.1 във вр. с §5, т.80 от ЗУТ, както твърди жалбоподателят. "Преместваем обект" е обект, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя /§5, т.80 от ДР на ЗУТ/. Съгласно заключенията на вещите лица предвид вида на конструкцията и начина на свързване на конструктивните елементи металният навес не би могъл да се премести без да загуби своята цялост. При демонтаж навесът ще изгуби своята индивидуализация и няма да може да бъде монтиран на

друго място в същия вид. При преместване на металната конструкция би се изменила трайно субстанцията и начинът на ползване на земята, от която се е отделила и върху която ще се поставя, поради което не съответства на изискванията на §5, т.80 от ДР на ЗУТ. Същевременно предназначението на процесния строеж не отговаря на посочените в чл.56, ал.1 от ЗУТ обекти: преместваеми увеселителни обекти; преместваеми обекти за административни, търговски и други обслужващи дейности; преместваеми обекти за временно обитаване при бедствия; преместваеми обекти, свързани с отбраната и сигурността на страната, както и на посочените в чл.57, ал.1 от ЗУТ: рекламни, информационни и монументално-декоративни елементи. Следователно процесният строеж не може да се определи като преместваем, както предвид неговите характеристики, така и с оглед неговото предназначение.

Процесният строеж е изпълнен без строителни книжа в нарушение на разпоредбите на чл.148, ал.1 и чл.137, ал.3 от ЗУТ. Със заповедта е разпоредено премахване на незаконния строеж, което е в съответствие с целта на закона.

Недоказано остана твърдението на жалбоподателя, че земята върху която е изпълнен строежът е собственост на Н. Й., съгласно Решение №4336/28.02.2007г. на ОСЗГ [община], тъй като със събраните доказателства не се установява идентичност между имоти с идентификатори 68134.8400.945 и 68134.8400.793 по КККР и описаният имот в т.1 на Решение №4336/28.02.2007г. на ОСЗГ. Установи се несъответствие в площта на описания имот в т.1 на решението и посочената площ в представените скици на л.16 и л. 108 от делото. В двете скици липсва оцветяване в жълт цвят /както е посочено/ и не е записана датата на издаването им, които факти не дават възможност безпротиворечиво да се приеме, че скиците на л.16 и л.108 са издадени на 26.01.2007г. и че имотът по т.1 от решението е индивидуализиран на скиците.

Не се установи и противоречие на заповедта с графичната част на ЗУЗСО. С оспорената заповед не се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която е издадена, тъй като със заповедта се цели прилагането на закона, а не препятстване дейността на земеделските производители.

Процесната заповед не е нищожна. Нищожността се свързва основно с изискванията за компетентност и форма. Те са тези, които определят релевантните за образуването на волеизявлението факти - определят субекта, комуто държавата е възложила упражняването на съответната

държавна власт, и формата, в която волята на субекта трябва да бъде обективирана.

Когато не е налице субект на власт, т.е. актът е издаден от правен субект, комуто държавата не е възложила властническото правомощие чрез едностранно волеизявление да предизвика промяна в правната сфера на други правни субекти, издаденият акт ще бъде нищожен. Нищожен ще бъде актът и тогава, когато не е налице формирана воля, т.е. липсва волеизявление на държавния орган. За да бъде налице нарушение на изискването за форма, което да доведе до нищожност на един акт, трябва изискването за форма да е въведено в закон, т.е. изискването за форма да е условие за действителност на акта. АПК въвежда писмената форма като условие за валидност на административния акт, с изключение на случаите по чл.59, ал.3. Поради това актът ще бъде нищожен ако не е издаден в писмена форма. Пороците материална незаконосъобразност и съобразяване с целта на закона, т.е. нарушение на материалноправните изисквания за съдържанието на волеизявлението, биха могли да доведат до нищожност на един акт само когато с него се налага очевидно престъпление. Във всички останали случаи нарушението на материалноправните разпоредби и на целта на закона води до унищожаемост на акта, защото материалноправните разпоредби и съответствие с целта на закона са само предпоставки за формиране на законосъобразно волеизявление на компетентен орган. До унищожаемост води нарушението и на другото изискване за законосъобразност на акта - спазването на определените административнопроизводствени правила, тъй като те също са само предпоставка, условие за законосъобразно формиране на волеизявлението. В случая актът е издаден от компетентен органи и в предписаната от закона форма. Не са налице и другите изисквания за нищожност, поради което тезата на жалбоподателя за нищожност на акта е недоказана и неоснователна.

Предвид изложеното следва да се приеме, че основания за отмяна на оспорената заповед или за обявяването ѝ за нищожна не са налице. Жалбата е неоснователна.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Г. К., с адрес в [населено място] срещу

Заповед № РА-30-542/10.12.2020г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Н. Г. К., с ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място] да заплати на Столична община сумата 100,00 лв., разноси по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: